

Den anden part i sagen for appelkammeret: Rüdiger Bartmann (Gladbeck, Tyskland)

Sagsøgerens påstande

— Afgørelse truffet den 18. november 2009 af Fjerde Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 656/2008-4) ændres, således at der i fuldt omfang gives medhold i sagsøgerens klage af 22. april 2008, og at den anden part i sagen for appelkammeret pålægges at betale de omkostninger, sagsøgeren har afholdt i forbindelse med sagerne ved Indsigelsesafdelingen og appelkammeret samt i forbindelse med nærværende sag for Retten.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelse, og sagen hjemvises til Harmoniseringskontoret.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: »Hairdreams« Haarhandels GmbH

Det omhandlede EF-varemærke: Ordmærket »MAGIC LIGHT« for varer i klasse 3, 8, 10, 21, 22, 26 og 44 (ansøgning nr. 5 196 597)

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Rüdiger Bartmann

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Det tyske ordmærke »MAGIC LIFE« nr. 30 415 611 for varer i klasse 3

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Indsigelsen delvist taget til følge

Appelkammerets afgørelse: Afslag på klagen

Søgsmålsgrunde: Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009 ⁽¹⁾, da appelkammeret har begået retlige fejl ved bedømmelsen af risikoen for forveksling.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1).

Sag anlagt den 29. januar 2010 — Bank Melli Iran mod Rådet

(Sag T-35/10)

(2010/C 100/72)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Bank Melli Iran (Teheran, Iran) (ved lawyer L. Defalque)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

— Punkt 4 i afsnit B i bilaget til Rådets forordning (EF) 1100/2009 om restriktive foranstaltninger over for Iran og Rådets afgørelse af 18. november 2009 annulleres

— Rådet tilpligtes at betale Bank Mellis omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I den foreliggende sag har sagsøgeren nedlagt påstand om delvis annullation af Rådets forordning (EF) nr. 1100/2009 af 17. november 2009 ⁽¹⁾ om gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i forordning (EF) nr. 423/2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran ⁽²⁾ og om ophævelse af afgørelse 2008/475/EF ⁽³⁾, for så vidt som sagsøgerens navn er opført på listen over fysiske og juridiske personer, enheder og organer, hvis midler og andre økonomiske ressourcer er blevet infrosset i henhold til denne forordning.

Sagsøgeren har nedlagt påstand om ophævelse af punkt 4 i afsnit B i bilaget, for så vidt som det vedrører sagsøgeren, og har til støtte for påstandene fremført følgende retlige anbringender.

Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at den anfægtede forordning og afgørelse blev vedtaget i strid med sagsøgerens ret til forsvar, herunder navnlig sagsøgerens ret til at blive hørt, eftersom sagsøgeren ikke modtog nogen beviser eller dokumenter til støtte for Rådets påstande. Sagsøgeren har endvidere anført, at de yderligere påstande i forbindelse med afgørelsen fra 2008 er vage og uklare, og at det er umuligt for sagsøgeren at fremsætte indsigelser over disse, eftersom sagsøgeren er blevet nægtet ret til at blive hørt.

Sagsøgeren har også gjort gældende, at sagsøgte har tilsidesat sin forpligtelse til at angive en tilstrækkelig begrundelse.

Sagsøgeren har for det andet anført, at Rådet har undladt at angive individuelle og specifikke grunde til de anfægtede retsakter, hvilket er i strid med artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 423/2007.

For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at sagsøgte har foretaget en ukorrekt fortolkning af artikel 7, stk. 2, litra a)-c), i forordning nr. 423/2007, idet Rådet efter sagsøgerens opfattelse har undladt at forklare, hvorledes sagsøgerens almindelige bankvirksomhed kan bevise, at den er involveret i eller har direkte tilknytning til Iran's spredningsfølsomme nukleare aktiviteter.

Desuden har sagsøgeren bestridt lovligheden af Rettens dom af 14. oktober 2009 ⁽⁴⁾, som sagsøgeren har appelleret ⁽⁵⁾ til Domstolen, hvorved Retten frifandt Rådet for sagsøgerens påstand om annullation af Rådets afgørelse 2008/475/EF af 23. juni 2008 ⁽⁶⁾. Sagsøgeren har herved anført, at Retten har begået en retlig fejl, idet den fandt, at forordning nr. 423/2007 og afgørelse 2008/475/EF lovligt blev vedtaget med kvalificeret flertal og ikke med enstemmighed blandt medlemmerne. Eftersom forordning nr. 423/2007 udgør det retlige grundlag for vedtagelsen af den forordning og den afgørelse, som anfægtes i denne sag, er det sagsøgerens opfattelse, at ovennævnte argumentation finder anvendelse i den foreliggende sag. Sagsøgeren har således gjort gældende, at Rådet tilsidesatte væsentlige formkrav, som følger af traktaten, af retsbestemmelserne om dens gennemførelse og af artikel 7, stk. 2, i fælles holdning 2007/140/FUSP ⁽⁷⁾.

Endelig har sagsøgeren anfægtet Rettens dom, for så vidt som Retten fandt, at Rådet i medfør af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 423/2007 var i besiddelse af en selvstændig skønsbeføjelse, og dermed afviste, at afgørelser fra De Forenede Nationers Sikkerhedsråd var relevante, hvilket udgør en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og ejendomsretten. Sagsøgeren har anført, at samme argumentation kan fremføres med hensyn til den anfægtede forordning og afgørelse i den foreliggende sag, eftersom Rådet ikke tog hensyn til afgørelser fra FN's Sikkerhedsråd, og derfor tilsidesatte proportionalitetsprincippet og ejendomsretten.

⁽¹⁾ EUT 2009 L 303, s. 31.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 423/2007 af 19.4.2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 103, s. 1).

⁽³⁾ Rådets afgørelse af 23.6.2008 om gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i forordning (EF) nr. 423/2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 163, s. 29.).

⁽⁴⁾ Sag T-390/08, Bank Melli Iran mod Rådet, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser.

⁽⁵⁾ Sag C-548/09 P, Bank Melli Iran mod Rådet.

⁽⁶⁾ EUT L 163, s. 29.

⁽⁷⁾ Rådets fælles holdning 2007/140/FUSP af 27.2.2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 61, s. 49).

Sag anlagt den 1. februar 2010 — Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen

(Sag T-36/10)

(2010/C 100/73)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Internationaler Hilfsfonds e.V. (Rosbach, Tyskland) (ved Rechtsanwalt H. Kaltenecker)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens beslutning af 9. oktober 2009 og af 1. december 2009 annulleres, for så vidt som sagsøgeren blev nægtet aktindsigt i dokumenter, som endnu ikke var gjort offentligt tilgængelige.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder sagsøgerens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren anfægter Kommissionens beslutning af 9. oktober 2009, hvorved der blev givet delvist afslag på anmodningen om aktindsigt i de ikke offentligt tilgængelige dokumenter om LIEN 97-2011-aftalen, og Kommissionens skrivelse af 1. december 2009, hvorved det blev meddelt sagsøgeren, at det ikke var muligt at træffe en beslutning vedrørende den anden anmodning om aktindsigt i dokumenter om LIEN 97-2011-aftalen inden for den fastsatte frist.

Sagsøgeren gør derudover i det væsentlige gældende, at det var med urette, at Kommissionen afviste sagsøgerens anmodning om i aktindsigt i de anmodede dokumenter med henvisning til undtagelserne i artikel 4, stk. 3 og 4 i forordning (EF) nr. 1049/2001 ⁽¹⁾. I denne forbindelse gør sagsøgeren endvidere gældende, at der er en mere tungtvejende offentlig interesse i, at de dokumenter, der endnu ikke er blevet gjort tilgængelige, gøres offentligt tilgængelige.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43).